

Psalm 105 (104) /wg BT wyd. 4/

¹ Sławcie Pana, wzywajcie Jego imienia,
głoście dzieła Jego wśród narodów!

² Śpiewajcie Mu i grajcie Mu,
rozpowiadajcie wszystkie Jego cuda!

³ Szczyćcie się Jego świętym imieniem;
niech się weseli serce szukających Pana!

⁴ Rozmyślajcie o Panu i Jego potędze,
szukajcie zawsze Jego oblicza!

⁵ Pamiętajcie o cudach, które On zdziałał,
o Jego znakach i sądach ust Jego,

⁶ potomstwo Abrahama, Jego słudzy,
synowie Jakuba, Jego wybrańcy.

⁷ On, Jahwe, jest naszym Bogiem:
Jego wyroki obejmują świat cały.

⁸ Na wieki pamięta o swoim przymierzu,
obietnicę dał dla tysiąca pokoleń.

⁹ Zawarł je z Abrahamem
i przysięgę dał Izaakowi,

¹⁰ ustanowił dla Jakuba jako prawo,
dla Izraela jako wieczne przymierze,

¹¹ mówiąc: Dam tobie ziemię Kanaan
na waszą własność dziedziczną.

¹² Kiedy ich było niewielu,
nieliczni i obcy w niej,

¹³ i wędrowali od szczepu do szczepu,
z jednego królestwa do drugiego ludu,

¹⁴ nikomu nie pozwolił ich uciskać
i z ich powodu karał królów:

¹⁵ «Nie dotykajcie moich pomazańców
i prorokom moim nie czyńcie krzywdy!»

¹⁶ Potem przywołał głód na ziemię
i odebrał cały zapas chleba.

¹⁷ Wysłał przed nimi człowieka:

Józefa sprzedano jako niewolnika.

¹⁸ Kajdanami ścisnęli jego nogi,

w żelazo zakuli jego szyję,

¹⁹ aż się spełniła jego przepowiednia

i słowo Pańskie dało mu świadectwo.

²⁰ Posłał król, by uwolnić go,

i władca ludów, aby go wyzwolić.

²¹ Ustanowił go panem nad swoim domem

i władcą nad całą swoją posiadłością,

²² by według swej myśli pouczał jego dostojników

a jego starszyznę uczył mądrości.

²³ Wówczas Izrael wkroczył do Egiptu,

Jakub był gościem w kraju Chama.

²⁴ Licznie rozmnożył swój naród,

uczynił go mocniejszym od jego wrogów.

²⁵ Ich to serce odmienił, ażeby znienawidzili lud Jego

i wobec Jego sług postępowali zdradziecko.

²⁶ Wtedy posłał sługę swojego, Mojżesza,

i Aarona, którego sobie wybrał.

²⁷ Oni okazali w Egipcie Jego znaki

i cuda w krainie Chama.

²⁸ Zesłał ciemności i nastał mrok,

lecz nie przestrzegali słów Jego.

²⁹ W krew zamienił ich wody

i pozabijał ich ryby.

³⁰ Od żab się zaroiła ich ziemia,

nawet w komnatach ich królów.

³¹ Rzekł, i robactwo się zjawiło,

komary w całym ich kraju.

³² Zesłał im grad zamiast deszczu

i ogień palący na ich ziemię.

³³ Poraził im winorośle i figowce

i drzewa połamał w ich kraju.

³⁴ Rzekł, i nadciągnęła szarańcza,

niezliczone mnóstwo świerszczy.

³⁵ Pożarty one całą trawę w ich kraju
i zjadły płody na ich roli.
³⁶ Pobił wszystkich pierworodnych w ich ziemi,
pierwociny całej ich siły.
³⁷ A tamtych wyprowadził ze srebrem i złotem
i nie było słabego w Jego pokoleniach.
³⁸ Egipcjanie byli radzi z ich wyjścia,
bo lęk ich ogarnął przed nimi.
³⁹ Chmurę rozpostarł jako osłonę
i ogień, by świecił wśród nocy.
⁴⁰ Prosili i przywiódł przepiórki,
i nasycił ich chlebem z nieba.
⁴¹ Rozdarł skałę i spłynęła woda,
popłynęła w pustyni jak rzeka.
⁴² Pamiętał bowiem o swym świętym słowie,
[danym] Abrahamowi, słudze swojemu.
⁴³ I wyprowadził lud swój wśród radości,
wśród wesela - swoich wybranych.
⁴⁴ I darował im ziemię narodów,
i zawładnęli owocem pracy ludów,
⁴⁵ by strzegli Jego przykazań
i prawa zachowywali.
Alleluja.

Sławcie Pana... głoscie dzieła Jego wśród narodów! Psalm 105 należy do pieśni pochwalnych Boga wysławiających Jego działanie w dziejach zbawienia, szczególnie w historii patriarchów i ludu Izraela. W rozbudowanym wprowadzeniu psalmista zachęca i podpowiada, aby uwielbienie Boga obejmowało wspomnianie Jego dzieł, rozmyślanie o Jego potędze, przypominanie Jego cudownych znaków opatrności i przywoływanie Bożych pouczeń i wyroków.

Bóg zawarł przymierze z Abrahamem. Przymierze zawarte przez Boga z Abrahamem charakteryzuje się obietnicą opieki nad wybranymi, obietnicą ziemi i obietnicą potomstwa (zob. Rdz 15 i 17). Jako że Bóg zobowiązuje się do ich spełnienia, obietnice te są pewne i niezmiennie, dlatego nazywa się to przymierze „wiecznym”. Psalmista pomija szczegóły życia poszczególnych patriarchów i szybko przechodzi do osoby Józefa, który sprzedany jako niewolnik do Egiptu, niejako „posłany” tam

został przez Boga, aby uratować jego rodzinę w czasach głodu (por. Rdz 37.39-50). Opatrzność Boża zapewniła im pomyślność, dzięki czemu bardzo wzrosli w liczbę.

Pan okazał swą potęgę w Egipcie i na pustyni. Psalmista wspomina zmianę sytuacji Izraela w Egipcie i powołanie Mojżesza i Aarona, przez których Pan dokonał cudownych znaków wobec Egipcjan, aby skłonić ich do wypuszczenia ludu Izraela (por. Wj 1-12). Opatrzność Boża wspierała lud Izraela także podczas jego wędrówki po pustyni do Ziemi Obiecanej. Psalmista wspomina obłok, który ich osłaniał, ogień, który prowadził ich w nocy, cud przepiórek i manny, oraz źródło wody (por. Wj 13-17; Lb 20,7-11).

Darował im ziemie narodów. Psalm kończy się wspomnieniem wejścia ludu Izraela do ziemi Kanaan, zamieszkiwanej przez różne narody (por. Joz 1-10). Psalmista widzi w tym spełnienie przez Boga obietnicy danej Abrahamowi, ale też wzywa swój lud, aby na wierność Boga odpowiedział wiernością wobec Jego przykazań (por. Joz 24).

Panie Boże wszechmogący, Ty w przeszłości opiekowałeś się ludem Izraela, teraz czuwaj nad ludem Nowego Przymierza i doprowadź go do niebieskiej ojczyzny. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv